

Газета Західної конференції
Церкви Адвентистів сьомого дня

№146

січень 2018

ГОЛОС НАДІЇ

Шанування ветеранів церкви

с. 3

Благодійний ярмарок у школі

с. 4

Концерт для захисників Вітчизни

с. 5

Неймовірна історія життя

с. 6-7

Сокаль - місто надії

с. 2

Мар'яна Тітенко

Сокаль - місто надії

На 2018 рік місто Сокаль було включено в соціально-просвітницький проект «Сокаль – місто надії». Для реалізації цього проекту радою Сокальської громади було заплановано не тільки євангельську програму, а й цілий ряд соціальних заходів протягом року: благодійний концерт, ляльковий театр, програма для покращення та відновлення зору, соціальний молодіжний проект „Зігрій ближнього”, програма «Як кинути палити», організація клубу «К-8» (скандинавська ходьба), благодійний масаж, а також різні дитячі заходи, допомога психолога сім'ям воїнів АТО та інше.

З попереднього негативного досвіду члени громади не дуже вірили в успіх даних починань, та пастор Горбачевський Петро Степанович запропонував провести спеціальне молитовне служіння по книзі Денніса Стіта «40 днів молитви і роздумів». Уся громада об'єдналася в дослідженні цього матеріалу і щиро молилася про злиття Духа Святого і про допомогу Господа у проведенні цієї програми. І відразу побачили результат - відкриті двері на районному рівні, нам була дана зала для проведення програми і всі необхідні для цього дозволи.

Перший захід, який був запланований – це благодійний концерт. Та постало питання визначення дитини, якій найбільше була б потрібна наша допомога. І тут не обійшлося без Божого втручання. Коли

пастор звернувся до начальника Центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді Міщука Олександра Володимировича, то його приходу дуже зраділи. Вони негайно почали шукати дитину, якій потрібна допомога. Та на початку їх найбільше зацікавив проект «Інвалідний візок». Олександр Володимирович сказав: «Вас сам Бог до нас послав, адже у нас є одна маленька дівчинка, яка дуже потребує інвалідного візка. Я уже протягом 6 місяців звертався у різні державні служби, щоб роздобути візок для цієї дитини, та все було даремно, а тут така пропозиція! Візок прийшов до нас сам!»

У нас в церкві на цей час якраз був один візок від асоціації АДРА. І було прийнято рішення негайно відвести цей візок у село Фусів Жеребецькій Юлії. Спілкуючись з батьками дівчинки, дізналися, що Юля з 7 років не може ходити, у її житті сталася трагедія: коли вона хотіла дістати іграшку із шафи, то шафа впала на неї. У результаті був пошкоджений спинний мозок. Та проходячи лікування і численні реабілітації у Львові, лікарі дають Юлі надію на те, що вона ще зможе піднятися на свої ноги. Але для цього їй потрібно пройти реабілітаційний курс у Варшаві (Польща), що потребує немалих коштів. Зі сльозами на очах мама розказала, що уже почала відкладати кошти із невеликої пенсії.

Після повернення у соціальний центр, перед нашим пастором і на-

чальником відділу постало питання вибору дитини для благодійного концерту. Було представлено хлопчика, батько якого загинув у АТО і вищезгадану дівчинку Юлію. Пастор Петро запропонував провести збір для реабілітації Жеребецької Юлії, мотивуючи тим, що наша держава все-таки допомагає сім'ям загиблих воїнів АТО, а цій бідній сільській дівчинці особливо допомогти нікому. Рішення було прийнято одностайно з начальником центру Олександром Володимировичем.

По місті було розклеєно багато афіш і, незважаючи на сильний мороз, 16 січня на концерт прийшло чимало небайдужих людей. За участю колективу «Пів ноти» з смт Шацьк на реабілітацію Жеребецької Юлії було зібрано 7525 грн., що приблизно дорівнює 1/3 необхідної для оплати реабілітації суми. Кошти були передані родині Юлії.

Отож, усі, хто читає дану статтю і їх побудив Святий Дух, можуть допомогти Юлі пройти якнайшвидше реабілітацію, внівши свою фінансову допомогу, звернувшись до пастора Сокальської громади або у редакцію газети.

Наступним кроком у проекті «Сокаль – місто надії» є виства лялькового театру 23 січня 2018 року. Ми дуже потребуємо ваших молитов і підтримки. Адже це тільки початок, а попереду ще багато запланованих заходів.

Віктор Власюк

Малі групи - шлях до результату

10 – 13 січня в м. Буча на базі Адвентистського університету пройшов конгрес під гаслом “Малі групи – шлях до результату” за участю головного спікера керівника відділу особистого служіння Інтер-Американського Дивізіону Мельчора Ферейра. Присутніми на заході було 120 учасників з усіх регіонів України, в тому числі 19 осіб з Західної конференції. Ключовим питанням цієї зустрічі були: що є по-особливому актуальними в наш час? Що зробити, щоб церква в Україні мала позитивну динаміку росту? Яке бачення може поліпшити невтішні цифри останніх статистичних даних? Яку стратегію обрати, щоб вона була ефективною? Які найдієвіші методи принесуть кращі

результати для церкви Божої в майбутньому? Відповіді на ці та інші запитання шукали учасники цього конгресу.

Позитивним надихаючим моментом стали чудові досвіди та практичні поради щодо розвитку малих груп пастора Ферейро. 74 000 малих груп діє на території Інтер-Американського Дивізіону. Протягом року в одній малій групі хреститься щонайменше 3 особи. Хотілось би відмітити те, що малі групи - це рух, який має біблійну основу. Апостоли знаходилися в групі, де лідером був Ісус Христос (Мк. 3:13, 14), пригадаймо інших лідерів: Акила і Прискилла (1Кор.16:19), Німфан (Кол. 4:15), Филимон (Фил.2:2).

Сьогодні, як ніколи раніше, церква потребує лідерів на різних рівнях, які хотіли б активно діяти, щоб відкривати добру вістку про Господа Ісуса Христа. Ми живемо в час великих можливостей і кожен з нас потребує певних змін, які могли б принести рясні плоди в житницю Божу.

Делегація із Західної конференції із пастором Ферейро

Сергій Литовченко

Шанування ветеранів церкви

4 грудня 2017 року у Львові на річній нараді служителів Західної Конференції шанували ветеранів пасторського служіння Львівської області.

Як керівник Пасторської асоціації слово подяки висловив Олександр Московчук. Такі ж служіння відбулися і в інших областях конференції.

Подяка

Дорогі в Господі співробітники на ниві Божій! Прийміть слова щирої вдячності за посвячене Господу життя, небайдуже ставлення до церкви, тепло і любов, виявлені Вами до членів Божого народу.

Дякуємо Вам за чуйність і здатність співпереживати, вміння і бажання підтримати та молитися за тих, хто цього потребує. Добрі слова та діла не залишаються непоміченими – вони як маяки світять тим, хто чекає і має потребу в допомозі.

Бажаємо Вам щедрих благословень від Господа, міцного здоров'я, сімейного затишку та тепла, братньої уваги на Вашому життєвому шляху.

З любов'ю і побажаннями адміністрація УУК, та Західної Конференції

Сніжана Шутко

Благодійний ярмарок у школі «Живе Слово»

У передноворічний час, коли усе навколо вкрито снігом, коли у повітрі витає запах мандаринок і прийдешніх свят, якось по-особливому хочеться вірити у дива. І не просто вірити, а бути цим дивом для когось.

21 грудня у школі «Живе Слово» відбувся благодійний ярмарок, який організували вчителі та учні разом з батьками для того, щоб показати світу – дивом може бути кожен із нас. На ярмарку учні принесли вироби, що зробили своїми руками.

Маленька дівчинка Христинка Опалінська уже в свої п'ять років знає, що таке біль і мужність, відважно борючись із тяжкою хворобою – спінально-м'язевою атрофією. І для неї та її сім'ї диво стало реальним, ближчим і зрозумілішим. Адже завдяки чуйним серцям вихованців школи «Живе Слово» Христинка і її батьки змогли відчутти і побачити, що таке справжня християнська любов, виявлена в дії. Для допомоги у

лікуванні було зібрано дев'ятнадцять тисяч гривень. Можливо, хтось скаже, що це небагато, що це тільки крапля в морі... Але якщо кожен із нас стане краплею, то ми зможемо наповнити океан.

Учні християнської школи «Живе Слово» щодня зростають у пізнанні Господа Ісуса Христа, а тому й не дивно, що для вихованців школи це вже не перший досвід допомоги тим, у кого дитинство затьмарене стражданнями та хворобою. Стало доброю традицією перед початком зимових канікул ділитися частинкою свого серця з ближніми, виявляючи підтримку і співчуття. Для них слова, сказані Ісусом Христом в Євангелії від Матвія 5:16, справді стали заповіддю життя: «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі».

Марія Власюк

Поділитися Хлібом Життя

7 січня у громаді «Ковчег» міста Луцька пройшов семінар-тренінг по проекту «Хліб життя». Кожен учасник проекту стає місіонером, отримавши для роботи такий незвичний інструмент – хлібопічку. Вкладаючи у хлібопічку частину власних коштів, вони зобов'язуються із власних продуктів випекти 48 хлібин у місійних цілях, відвідувати семінари і заповнювати звіти.

Суть цього місійного проекту у тому, що за прикладом Ісуса, Який завжди був готовий задовольнити не тільки духовні, а й фізичні потреби людей, місіонери використовують спечений власними зусиллями хліб, як привід зав'язати дружні стосунки, щоб у майбут-

ньому познайомити цю людину із Хлібом Життя, Який є Сам Ісус. В українській традиції пахучу хлібину сприймають як хороший подарунок. До того ж навколо нас є багато людей, для кого навіть простий хліб може стати відповіддю на їх нагальні потреби. Цей проект є одним із видів дружнього євангелізму, коли перш ніж знайти людину із біблійними істинами, ми зав'язуємо з нею довірливі відносини.

На семінарі керівником місійного відділу конференції Власюком Віктором були викладені основи дружнього євангелізму, а також проведено майстер-клас по випіканню різних видів хліба у хлібопічці. Також ті, хто вже раніше приєд-

нався до цього служіння, ділилися досвідами, як християнська доброта, проявлена через буханець запашного хліба, проклала шлях до сердець людей, які пізніше охоче читали духовну літературу, сприймали біблійні істини і погодились прийти на богослужіння.

Подібні семінари відбулися і по інших областях конференції.

Галина Гутей

Концерт для захисників Вітчизни

13 січня 2018 року в першій Львівській громаді церкви Адвентистів сьомого дня відбулось особливе служіння – благодійний концерт для захисників Вітчизни та їх сімей. Особливість цього служіння в тому, що Церква АСД - проти насильства і пропонує всі конфлікти вирішувати мирним шляхом. Але попри наше розуміння, сьогодні в нашій країні стріляють, рвуться снаряди, люди зазнають ушкоджень. І як би ми не називали це – війна, АТО, чи ще по-іншому, але кінцевий результат – це страждання людей. І страждають не тільки ті, хто знаходиться на передовій, але і їх родини – батьки, дружини, діти. Тому місія церкви – допомогти людям пережити ці важкі моменти в їхньому житті. А це можна зробити багатьма методами: добрим словом, підтримкою, а також піснею. Особливість пісні в тому, що вона впливає як на почуття людини, так і на її розум. Тому керівник жіночого служіння Вовк Надія запропонувала провести благодійний духовний концерт для захисників Вітчизни та їх сімей. Вона була головним організатором і натхненником цього служіння, а пастор та рада громади підтримала цей захід.

Проте, щоб організувати його, виникає перша проблема: як повідомити про цей концерт самим захисникам. Вирішили звернутись в соціальну службу, яка опікується захисниками Вітчизни того району, в якому знаходиться Церква. Керівник цієї служби взяла на себе зо-

бов'язання запросити людей на цю програму і, потрібно відзначити, ретельно виконала свою обіцянку. І ось в суботу на вечірньому служінні в Домі молитви відбувся цей захід. На нього прибули понад 40 гостей - захисники Вітчизни разом з дружинами і дітьми, а члени громади запросили своїх друзів. В цьому концерті взяли участь: хор першої львівської громади, ансамбль бандуристів «Срібні струни», дитячий колектив громади, а також солісти. Ведучі цього заходу, Філіп Михайло та Гутей Галина, не тільки оголошували про наступні музичні номери, але і створювали доброзичливу та урочисту атмосферу. Також вони закликали до слова присутніх гостей на цьому заході. Так, пастор першої львівської громади коротко розповів про діяльність церкви АСД в сучасному світі та нагадав про принципи віри членів, які утворюють цю церкву. Директор Західного регіонального центру Біблійного товариства Войтович Віталій звернув увагу на значенні Біблії як для держави, так і для кожної людини особисто. Директор Західного медіа-центру телеканалу «Надія» Антонюк Сергій розповів про програми, які транслює телеканал. Директор християнської школи «Живе слово» Поліщук Анжела відзначила переваги навчання дітей в християнській школі. Останньою звернулася до присутніх керівник соціальної служби по роботі з захисниками Вітчизни Марія Михайлівна. Вона подякувала організаторам за про-

ведену програму і відзначила, що вона вперше знаходиться в приміщенні цієї церкви, але її вразив рівень виконання музичних творів. Особливо їй припав до душі виступ ансамблю бандуристів. На закінчення керівник соціальної служби запропонувала продовжувати співпрацю. А закінчили цей концерт співом церковного хору, який виконав духовний гімн нашої країни - молитву «Боже Великий Єдиний, нам Україну храни». Потім кожний з присутніх гостей отримав подарунки: діти – солодощі та дитячі Біблії, а дорослі – цікаву духовну літературу.

Після духовного концерту всіх гостей запросили в приміщення їдальні, де жінками церкви був приготований солодкий стіл. Під час чаювання можна було ближче познайомитись і поспілкуватись з гостями. І тут присутні були вражені розповіддю одного з гостей. Ще коли йшов концерт, на його обличчі було видно переживання і захоплення. І він розповів історію свого життя. Сам він родом зі східних областей, а тепер живе у Львові. Колись його дідусь і бабуся відвідували церкву Адвентистів сьомого дня і часто його брали з собою на богослужіння. Він навіть співав у дитячому хорі. Тому під час співу дітей йому згадувались його приємні роки дитинства. Він готовий і надалі підтримувати спілкування з церквою, залишив свій телефон, щоб його запрошувати на різноманітні служіння церкви.

Валентина Коржос

Залишатися трояндою попри колючі терни життя - неймовірна історія життя Розалії Германівни Філіп

У місті Мукачево Закарпатської області проживає Розалія Германівна Філіп. Кожен, хто її знає, відгукується про неї як про порядну, милу, скромну, доброї душі людину. Але мало хто здогадується, що довелося їй пережити, через які життєві терни пройти. І як можна було залишитися такою благородною і світлою, не втратити людяності після всього пережитого? Адже вся її сім'я і вона сама стала жертвою геноциду. І тільки завдяки чуду Божому їй вдалося врятуватися. Чи можна таке простити чи забути?

«Простити – простила, але забути – ні, таке не забувається. Ночі такої не було, дня такого не було, щоб я не згадувала подій того часу», - відповідає сестра Роза, а в очах з'являється тривога і журба. Витерши сльозу, вона збирається духом, щоб розповісти про те, що так важко згадувати.

«До подій Другої світової війни наша родина проживала в Копашеві на Хустщині Закарпатської області. Батько з компаньйоном володіли антикварною лавкою в Берліні. На сімейній раді уже було вирішено переїжджати до Берліна, коли

там почалися так звані «коричневі програми».

Влітку 1941 року загін есесівців захопив велику групу євреїв з нашого району. В цій групі була вся моя сім'я. Їх вивезли до Коломиї, там загнали до синагоги, кого постріляли, а кого й живцем спалили разом з будівлею. У тих пекельних муках загинули мої тато з мамою і три сестрички з двома малими братиками.

Я зі старшою сестрою Пірікою в ті часи переховувалася у знайомих в Мукачеві, Тячеві, в Угорщині, поки в кінці 1943 року мене з іншими євреями не загнали в гето м. Нодькато поблизу Будапешта, а звідти у товарних вагонах вивезли до Польщі. В переповнених вагонах було тісно так, що й присісти неможливо. Трупі, бруд, нечистоти – дихати нічим. На великих станціях есесівці відкривали вагони і ми виносили трупи. Озброєні солдати відбирали грудних малят від матерів і тут же вбивали.

Нарешті всіх нас висадили на пероні міста Освенцім. Звідти колоною попрямували до табору. перед очі впала зворушлива картина: 60-кілометровий впорядкований

табір, крізь сітку колючого дроту на нас тупо, якимось байдуже дивилося скучення наголо острижених жінок, всі виснажені, одяга на них висить, як на жердинах. Нам було наказано всі особисті речі залишити на плацу купою. Йдемо одна за одною. Попереду есесівка обкидає поглядом кожен і кивком прута вказує: молодим, дужим - ліворуч, дітям, хворим, ослабленим, стрим – праворуч. Я, помітивши, що одну із моїх знайомих відправили праворуч, кинулася за нею, не знаючи, що вона приречена, але есесівка витягла мене силою й жбурнула у лівий ряд. Це був відбір на життя і на смерть. Тих, що пішли праворуч, було більше третини. Пізніше ми довідалися, що їх відправили в газові камери.

Нас, працездатних, загнали до великої душової. Після душу й дезинфекції видали сяку-таку одяжину, що лишилася від померлих чи страчених в'язнів. На ноги – дерев'яні довбанки. Як мучились мої ноги в тих кандалах! Гігієни – ніякої. Вошей потім винищували фізично.

Розмістили нас у відділенні табору Біркенау, де знаходились табірні крематорії. Бачили, як протягом дня до печей підвозили трупи. У бараці ніяких зручностей. Спали на підлозі. Вдень прибирали територію школи гітлерюгенд. Холод і голод. Навіть води не було де попити. Денний раціон – дволітровий казанок баланди на п'ятьох. Ложок не було. Відпивали баланду по черзі через край. П'ятому іноді й нічого не залишалось. Доведені до відчаю люди часто виривали казанок один в одного, билися за ковток того варива.

Від знущань наглядачів і через безвихідь люди тупіли. Ніхто нікому не співчував. Кожного ранку померлих складали біля бараків і далі йшли на роботу.

На руках в'язнів витаврували номери. Для чого? Адже вони - на все життя. «А воно в тебе буде? - сказала сусідка по нарах. - На усіх нас чекає крематорій».

Восени наш блок перевели на будівництво аеродрому. Мене призначили старшою групи, оскільки я володіла польською та угорською мовами. Було холодно, але теплою одягу не видали. Грітися наказано в роботі. Відпочинку – ніякого.

Під кінець 1944 року в Освенцімі заметушились. Ще жорстокіше запрацювала система знищення людей. Нас перевезли до Штутгофа – концтабору поблизу Данцига. Перебували там порівняно недовго, ставка робилася на винищення. Мені вижити вдалося, мабуть, завдяки витримці організму та підтримці одного чека з харчоблока.

Та ось настала черга евакуації й зі Штутгофа. Нас, колону євреїв, погнали на нове місце. Весь той шлях стелився пунктиром трупів тих, хто відставав чи знесилювався. Привели нас до безлюдного місця над кручею біля моря. Збили до гурту, а потім скосили автоматними чергами. Мене звалили з ніг ті, що падали замертво. І я опинилася під трупами. Не знаючи ще тоді Бога, Який знав мене, бачив, оберігав і провів через усі ці жахіття і небезпеки, я молилася, дивлячись смерті в очі.

Коли стрілянина вщухла, поліцаї пройшлися поміж трупами, добираючи тих, хто ще подавав ознаки життя. Звернула увагу, що говорили між собою російською. Один із них сказав: «Вона ще жива». Сама ж я від страху ледве дихала, кожної миті очікуючи на кулю. Та все обійшлося тільки ударом по спині. Тіло затерпло, але солдат переступив через мене й пішов далі.

Коли поліцаї пішли, я вибралася з-під трупів. Разом зі мною

вижила ще одна дівчина-полька. Удвох ми пішли шукати порятунку. Йшли лісом, поки не натрапили на велике помістя. Хоч пробирались крадучись, та нас виявила нічна військова сторожа. Тут розміщувалась фронтова частина. Солдати виявилися поблажливішими від есесівців. Прийшов офіцер і вчинив нам допит. Ось так, за одну добу смерть тричі дивилася нам в очі. Та Бог знову зберіг нас. Нас нагодували. Старенька жіночка принесла нам панчохи. Чудом ми потрапили в одну з кімнат підвального приміщення. Там, перебуваючи в постійному страху, очікуючи смерті, ми переховувались декілька днів. Поки не зрозуміли, що німці покинули цю територію, відступивши перед радянськими військами.

Тут пережили кілька бомбардувань, а також страхіття двомісячної битви за Кенігсберг. Після вступу до міста радянських військ мені запропонували роботу перекладача в комендатурі. Мене було визволено. Але далі було ще багато переживань, хвилювань, зустріч зі сестрою, знайомство з Богом. Додому в рідне Копашнево повернулася в 1947 році.

Біль тих років поневірянь пройшов крізь кожну клітину мого організму, понівечив усі почуття. Та звірства нацистів не зробили мою душу жорстокою. У цьому всьому я вбачаю Боже проведіння, Боже керівництво, Божу охорону, Його захист, Слава Йому!»

Філіп Розалія Германівна з тремтячим голосом і очима, повними сліз, закінчила свої спогади.

З адвентистською вісткою Розалія познайомилася після Освенціма в 1948 році. Сестра Піріка писала з Польщі у своїх листах про Бога, про Ісуса Христа. Тоді і вона почала шукати у Закарпатті таких людей, які знають щось про це. Довгими і заплутаними дорогами, але зав-

дяки наполегливим пошукам, сестра Роза все-таки знайшла істину. Остаточне рішення прийняти адвентистську істину прийшло після спілкування з пастором Хімінцем Іваном Васильовичем. Щиро прийняла вістку від Господа і охрестилася в червні 1949 року.

Заміж Розалія Германівна вийшла в 1960 році за Степана Михайловича Філіпа. Він був дуже ревним служителем реформістської церкви і, подібно до апостола Павла, став ще більш ревним адвентистом. В 1964 році його рукопокладено в сан проповідника. Служіння звершували в різних громадах Закарпатської області. Християнську літературу і Біблію розповсюджу-

вали навіть тоді, коли за це можна було поплатитися життям. При житті чоловіка будинок, який вони мали в Ужгороді, віддали у власність конференції для проживання у ньому служителів. Після смерті Степана Михайловича сестра Роза не припиняла активної діяльності в церкві. Вона переїхала жити до своєї сестри Піріки у Мукачєво. І цей дім вони також передали у власність церкви під Дім молитви громади №3.

Уже й спочила у Господі сестра Піріка, але кожного відвідувача третьої мукачівської громади зустрічає привітна посмішка все ще бадьорої духом сестри Рози. А ми сьогодні вдячні Господу за ті чудеса, які Він здійснив у її житті і дав можливість щиро служити Йому.

15 січня Філіп Розалія святкувала свій 96 день народження. Нехай Господь ще більше благословить Вас, сестра Роза, а Його благодать супроводжєє Вас і надалі.

Остання сторінка . . . . .

Запрошуємо взяти участь у даних проектах і молитися за них

14 - 25 лютого

Центр оздоровлення та відпочинку
БАРВІНОК
запрошує на програму

Надія для світу у біблійних пророцтвах

ведучий програми

Віктор Гіл
(Канада)

Цікаві лекції

Дивовижна природа

Смачні страви

Турботливий персонал

Консультації лікаря

Лікувально-профілактичні
процедури*

масаж
косметичні процедури
лікувальні ванни
душ-шарко
*за додаткову плату

**Вартість
путівки**

п'ятимісний номер - 900 грн. за людину
тримісний номер - 950 грн. за людину
двомісний номер - 1100 грн. за людину
діти до 3 років - безкоштовно
діти 4-12 років - 50% від вартості путівки

Реєстрація
(093) 399-75-70

**Соціально-просвітницькі благодійні проекти „Місто надії“ заплановані у місті
Сокаль, Ковель, Ратне, Камінь-каширський, Любомль, Маневичі та смт Зарічне**

„Голос Надії“ - газета Західної конференції Церкви Адвентистів сьомого дня.

Засновник - Церква Адвентистів сьомого дня. Свідоцтво про реєстрацію - РВ №345 від 4.10.2002 р.

Відповідальний за випуск - директор Відділу інформації ЗК Руслан Бабій babiy-rus@ukr.net

Редакційна колегія: Валентин Шевчук, Віталій Шевчук, Михайло Матвійчук, Руслан Бабій

Редактор, коректор, компютерна верстка і дизайн - Марія Власюк

Газета є некомерційним неприбутковим виданням, що видається і розповсюджується за пожертви

Адреса редакції: м. Львів, вул. І. Багряного, 36а, тел. 237-12-13. Для листування: 79041 м. Львів, а/с 6241

Друк: ФОП Прокопчук С.А.

Наклад 600 примірників